

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **P.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpenej advokátskou kanceláriou V., so sídlom v B., proti povinnému **V.**, bývajúcemu v K., **o vymoženie 347,24 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 16 Er 2195/2012, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 28. augusta 2013 sp. zn. 14 CoE 131/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Súdny exekútor požiadal exekučný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov – ďalej len „Exekučný poriadok“) na základe rozhodcovského rozsudku z 2. decembra 2011 sp. zn. ISC1010043 Stáleho rozhodcovského súdu, ktorý zriadila Rozhodcovská, arbitrážna a mediačná, a.s. (ďalej len „označený rozhodcovský rozsudok“).

Okresný súd Košice I uznesením z 19. septembra 2012 č. k. 16 Er 2195/2012-17 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Rozhodnutie odôvodnil § 41 ods. 2 písm. d/, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, § 45 ods. 1, § 3 ods. 1, § 4 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, smernica Rady č. 93/13/EHS. V odôvodnení poukázal na to, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe zmluvy o úvere uzatvorenej medzi právnou predchodkyňou oprávnenej (Poštovou bankou, a.s.) a povinným, ktorú treba považovať za spotrebiteľskú zmluvu. Súčasťou úverovej zmluvy, ktorá je formulárová, bola

rozhodcovská doložka (uvedená v obchodných podmienkach). Súd mal preukázané, že takáto rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Rozhodcovská doložka nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná a núti spotrebiteľa podrobiť sa rozhodcovskému konaniu ak je v prípade sporu zo zmluvy žalobcom veriteľ. Preto je v zmysle ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Taká rozhodcovská doložka nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť, preto je rozhodcovský rozsudok nulitný a ako exekučný titul neúčinný. Tým je daný rozpor exekučného titulu so zákonom a súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie preto zamietol.

Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Košiciach uznesením z 28. augusta 2013 sp. zn. 14 CoE 131/2013 napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Odvolací súd mal preukázané, že rozhodcovská doložka nebola osobitne vyjednaná spotrebiteľom a vyplýva zo štandardnej formulárovej zmluvy. Znemožňuje tak voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu všeobecným súdom. Preto napĺňa neprijateľnú podmienku podľa Smernice Rady č. 93/13/EHS a ustanovenie § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Stály rozhodcovský súd nie je zriadeným v zmysle § 67 zákona č. 510/2002 Z.z. o platobnom styku, pričom jedine takýto rozhodcovský súd bol podľa zákona č. 483/2001 Z.z. oprávnený prejednávať a rozhodovať spory z bankových obchodov. Nakoľko zmluvné strany neuzavreli platne dohodu o rozhodcovskej doložke, rozhodcovský súd nemal právomoc vo veci konať a rozhodnúť a rozhodcovský rozsudok nie je vykonateľným exekučným titulom. Exekučný súd preto správne zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie oprávnená, ktorá navrhla, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zmenil a poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, alternatívne, aby uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Oprávnená namietala, že súdy v danom prípade: a/ rozhodli vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (§ 237 písm. a/ O.s.p.); b/ rozhodovali napriek tomu, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O.s.p.), túto procesnú vadu vyvodzovala dovolateľka z názoru, že rozhodcovský súd rozhodoval v súlade so zákonom na základe riadne uzavretej rozhodcovskej zmluvy a exekučné súdy nie sú oprávnené preskúmavať rozhodcovské rozsudky po vecnej stránke,

nesmú zamietnuť žiadosť o poverenie na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, ani opätovne posudzovať to, čo preskúmal a záväzne právne vyhodnotil rozhodcovský súd; c/ rozhodovali napriek tomu, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný (§ 237 písm. e/ O.s.p.); d/ odňali oprávnenej možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že bez zákonného dôvodu odmietli vykonať exekučný titul a nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia; e/ konanie zaťažili tzv. inou vadou konania majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a f/ svoje rozhodnutia založili na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Oprávnená poukázala aj na ustanovenie § 238 ods. 3 O.s.p., z ktorého vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 druhá veta O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je prípustné dovolanie, sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadla oprávnená dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Dovolanie oprávnenej preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania oprávnenej by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Oprávnená procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/ a g/ O.s.p. netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo, preto prípustnosť jej dovolania z týchto ustanovení nevyplýva.

Pokiaľ dovolateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania aj z ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p., dovolací súd poukazuje na to, že toto ustanovenie upravuje prípustnosť dovolania voči rozhodnutiam odvolacích súdov vydaných vo forme rozsudku a keďže v prejednávanej veci

dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému vo forme uznesenia, prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 3 O.s.p. neprichádza do úvahy.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávnenej, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jej dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných exekučných veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Stačí ako príklad uviesť rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 1 Cdo 136/2012, sp. zn. 1 Cdo 138/2012, sp. zn. 3 Cdo 295/2012, sp. zn. 3 Cdo 182/2012, sp. zn. 7 ECdo 288/2013, 7 ECdo 302/2013, 7 ECdo 314/2013, 7 ECdo 318/2013 a konštatovať, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. S prihliadnutím na požiadavku procesnej ekonomiky najvyšší súd na odôvodnenia týchto rozhodnutí v podrobnostiach poukazuje s tým, že sa s nimi v plnom rozsahu stotožňuje aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku najvyšší súd o. i. konštatoval, že:

1. dovolateľkou napadnuté rozhodnutie bolo vydané v exekučnom konaní, v ktorom rozhodovanie súdov vyplýva priamo zo zákona (porovnaj napr. ustanovenia § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku),
2. prekážku rozsúdenej veci (§ 237 písm. d/ O.s.p.) pre exekučné konanie netvorí rozhodcovský rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní, lebo rozhodcovské konanie nemá charakter exekučného konania,
3. ustanovenie § 237 písm. e/ O.s.p. dopadá len na tie prípady, v ktorých súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebol podaný žiadny návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu (oprávnená ale podala návrh na vykonanie exekúcie),
4. ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa oprávnenej neodopiera právo na výkon rozhodnutia,
5. pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor so spotrebiteľom prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012),
6. skutkové a právne závery nižších súdov nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky a odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozhodnutia (§ 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p.),

7. postup banky nezodpovedal § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, lebo rozhodcovská doložka nebola naformulovaná tak, aby založila právomoc rozhodcovského súdu zriadeného bankami alebo ich záujmovým združením (porovnaj § 67 ods. 1 a 2 zákona č. 510/2002 Z.z. o platobnom styku a o doplnení a zmene niektorých zákonov),
8. nedôvodná a irelevantná je aj námietka oprávnenej, že slovenský preklad Smernice nie je správny.

K týmto záverom dospel najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že uzavretá rozhodcovská doložka v danom prípade – z dôvodov podaných nižšími súdmi – je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka); to zakladá jej neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý za opísaného stavu nepredstavuje vykonateľný exekučný titul. Rozhodnutím o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nedošlo k odňatiu možnosti oprávnenej konať pred súdom. V danej veci nižšie súdy konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali v súlade s právnymi predpismi, ich úvahy vychádzali z konkrétnych faktov, sú legitímne a logické. Aj v rámci daného exekučného konania bol súd oprávnený, a to *ex offo*, skúmať rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, ktoré nevyvoláva žiadne právne účinky (IV. ÚS 78/2011).

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v preskúmvanej veci nešlo o prípad zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v procesnej situácii, v ktorej pre toto zamietnutie neboli splnené zákonné predpoklady (*denegatio iustitiae*).

V súvislosti s námietkou dovolateľky, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), avšak (na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p.) nezakladá prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). I keby teda tvrdenia dovolateľky

o dovolacích dôvodoch podľa § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu však neposudzoval), dovolateľkou vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávnenej v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky však povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal v tomto smere návrh (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. decembra 2014

JUDr. Oľga Trnková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Pudmarčíková